

da Rigsdagen kom sammen, og den foreløbige Lov blev forelagt Thinget og der nedfattes et Udvalg, nægtede dette Udvalg flere af de Dplysninger, som det forlangte angaaende denne Sag. Det var ikke fikket til at forløse os med den Regjering, hvoraf det ærede Medlem dengang var Medlem, at han ikke engang i Udvalget vilde vise fuld Fortrolighed ved at fremlægge alle de Aktstykker, som forlangtes fra Udvalgets Side. Men først og fremmest dette, at udstede en saadan foreløbig Lov uden at sammenkalde eller høre Rigsdagen, er en Handling fra hans Side i Ministeriet, som har bidraget blandt saa meget andet ved Siden deraf til, at vi efterhaanden ere komne videre og videre henimod det Skridt, som der nu er Tale om at foretage. Jeg skal ogsaa nævne den Betingelse, som det ærede Medlem stillede for at blive i Ministeriet. Jeg husker meget godt, at den Sætning, han da udtalte, blev misbilliget paa det Allerstærkste, ikke blot fra vor Side, men ogsaa fra flere af vore ærede Modstanderes Side, hvorfor han ogsaa, antager jeg, fandt det rigtigt at træde ud af Ministeriet, den Sætning nemlig, at, uagtet vi havde vedtaget Bygningen af de jydskke Jernbaner og bevilget i Finantsloven Midler til at udføre disse Arbejder, vilde han dog, naar han ikke fik den Lov, han arbejdede for, ikke sørge for, at denne Beslutning af Rigsdagen blev udført. Det var saa stærk en Paastand, at det var ganske rigtigt, at Ministeren gik af, da Folkethinget ikke lod sig kysse af denne Trusel. Saaledes er det efterhaanden kommet saa vidt, som det nu er kommet. Det ærede Medlem kom dernæst til at omtale, hvorledes han mente, at vore Fordringer stode i Strid med Grundlovens Bestemmelser om Kongens Magtstilling, men deri havde det ærede Medlem fuldstændig Ret. Han maa ikke have fulgt med, hvad der fra vor Side baade udenfor i Salen ofte er gjentaget, naar han kan fremkomme med Udtalelser som den, at vi ville tilfidesætte den Magtstilling, som Grundloven giver Kongen. Hvad er det, vi have villet tilfidesætte? Det ærede Medlem vil ikke paa nogen Maade kunne paavise det. Han talte om, at Kongen havde en ubetinget Opløsningsret, men er der da Nogen af os, som her eller andetsteds har udtalt sig imod Kongens ubetingede Opløsningsret? Jeg veed ikke, at Nogen har gjort det. Jeg har ikke udtalt noget Sligt, og jeg har heller ikke hørt nogen anden af Forslagsstillerne gjøre det. Det ærede Medlem mindede os om, at Kongen selv vælger sine Ministre; men har det ærede Medlem da nogensinde hørt, at vi have udtalt Noget, der i mindste Maade bestred denne Kongens Ret? Ingen af os har nogensinde tænkt paa at udtale Noget, der gif imod denne eller nogen anden af de Rettigheder, Grundloven har givet Kongen, men hvorfor da fremhæve dette? Det ærede Medlem maa da vide, at det er Noget,

han ikke behøver at minde os om. Jeg kunde forstaa, at han vilde fremhæve det, naar han kunde paavise et eneste Exempel paa, at vi havde bestridt nogen af disse omtalte Rettigheder; men det kan han ikke, og jeg spørger derfor atter: Hvorfor da komme med denne Grindring til os? Det ærede Medlem sagde, at det er Kongens Opgave at skjønne om, hvorledes Ministeriets Sammenfætning bør være. Sa det er fuldstændig rigtigt, derom ere vi Alle enige; men kan det ærede Medlem nægte, at det er Folkethingets Ret at beslutte om og modsætte sig hvilkensomhelst Lov, der kommer fra den Regjering, som Kongen selvfølgelig har Frihed til at vælge? Har Folkethinget saavel som Landstinget — men her taler jeg kun om Folkethinget — ikke fuldstændig Ret til at nægte at behandle ethvert Lovforslag, der bliver forelagt, og det paa ethvertsomhelst Stadium af dette Lovforslags Tilværelse? Rigger deri en Bekæmpelse af Kongens Ret til at vælge sit Ministerium? Nei, desom der skulde ligge en Bekæmpelse af denne Ret deri, maatte jeg give et æret Medlem Ret i, at vi da havde Absolutismen, vel under en anden Form, men i Virkeligheden den gamle Absolutisme. Den lovgivende Magt ligger hos Kongen og Rigsdagen i Forening, og Rigsdagen bestaar af to Thing; men naar disse 3 Dele af den lovgivende Magt skulle være enige, er jo enhver af dem fuldstændig i sin Ret, naar den siger Nei. Skulde dette være en Bekæmpelse af Kongens grundlovsrættige Rettigheder? Det ærede Medlem maa ikke have tænkt rigtig herover; han tænker ellers saa skarpt, men her har han tænkt mindre skarpt, end han ellers pleier, thi ellers kunde han ikke være kommen med denne Udtalelse. Hvad angaar Følgen af, at Folkethinget er uenigt med Hans Majestæts nuværende Ministerium, skal jeg bemærke, at vi jo fra vor Side allerede under forrige Session og ligeledes nu ved denne Leilighed bestandig have udtalt, at vi ønske, at Kongen vil opløse Thinget. Hvorfor have vi ikke lagt Vægten til den anden Side? det er, fordi det, saalænge Hans Majestæt finder det rigtigt og stemmende med Landets Vel i det Hele at beholde sit nuværende Ministerium, er vor loyale Tante, at han gjør det, fordi han ikke tror paa, at vi ere i Overensstemmelse med Folkets Flertal. Derfor ønske vi, at det ved en Opløsning af Folkethinget maa blive klart for Hans Majestæt, om vi have Folkets Flertal med os eller ikke. Maaske vi ikke have det, og det har da været vort loyale Ønske, at Folkethinget maatte blive opløst, for at det kunde blive klart, at vi ikke have Folket med os. Vi to imidlertid, at vi have det, og denne Tro har ledet os til, hvad vi anse for vor Pligt, nemlig at gjøre, hvad der staar i vor Magt for paa grundlovsrættig Maade at foranlede en Forandring i den nuværende Stilling. Vi ville ikke paavirke Hans Majestæt med Hensyn til de Ministre, han vil vælge;